

РЕШЕНИЕ

№ 6638

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100512260 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на А. П. Х. срещу решение № 11774/05.07.2023 г. по гр.д. № 54998/2022 г. по описа на СРС, 39 състав, в частта, с която на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД е признато за установено, че А. П. Х. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумите, както следва: 1177.67 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.12.2012 г. до 30.04.2014 г. (при допусната очевидна фактическа грешка в началния период на претенцията за главница) за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ул. ****, аб. № 384137, ведно със законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия размер на 144,02 лв. за периода от 29.02.2012 г. до 16.10.2014 г., както и сумата от 44,88 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2012 г. до 30.04.2014 г. (при допусната очевидна фактическа грешка в началния период на претенцията за главница), ведно със законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр.д. № 58727/2014 г. по описа на СРС, 39 състав, както и по частна жалба на А. П. Х. срещу определение № 34512/02.10.2023 г. по гр.д. № 54998/2022 г. по описа на СРС, 39

състав, с което е отхвърлена молба на А. П. Х. за изменение на решението в частта, касаеща разноските.

Жалбоподателят - А. П. Х., твърди, че решението в обжалваната част е неправилно. Поддържа, че не се явява потребител на топлинни услуги в процесния имот, като освен това по делото не е доказано в имота да са предоставени такива с цена в размер на претендираната сума. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и исковите да бъдат отхвърлени.

Счита, че неправилно първоинстанционният съд е уважил възражението на „Топлофикация София“ ЕАД за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника-въззивник. Ето защо, моли определението по чл. 248 ГПК да бъде отменено и да бъде уважена молбата му за изменение на решението в частта, касаеща разноските. Претендира разноските по производството.

Ответникът по жалбата - „Топлофикация София“ ЕАД, оспорва жалбите, като счита, че решението в обжалвана част и определението, постановено по реда на чл. 248 ГПК, са правилни. Ето защо, моли същите да бъдат потвърдени, като претендира разноските по производството.

Третото лице помагач – „Нелбо инженеринг“ ЕООД, не подава отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Топлофикация София“ ЕАД с обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, както следва: 2603,84 лв., представляваща стойността на топлинна енергия за периода от м.01.2012 г. до м.04.2014 г. за имот, намиращ се в гр. София, ул. ****, аб. № 384137, ведно със законната лихва, считано от 29.10.2014 г. (датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до погасяването; 44,88 лв., представляваща цена за дялово разпределение за периода от м.01.2012 г. до м.04.2014 г., ведно със законната лихва, считано от 29.10.2014 г. до погасяването; 401,03 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 29.02.2012 г. до 16.10.2014 г.; 7,59 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 29.02.2012 г. до 16.10.2014 г.

Исковите са уважени частично, като е установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, както следва: 1177.67 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.12.2012 г. до 30.04.2014 г., ведно със

законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия размер на 144,02 лв. за периода от 29.02.2012 г. до 16.10.2014 г., както и сумата от 44,88 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2012 г. до 30.04.2014 г., ведно със законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането.

Първоинстанционното решение е обжалвано само от ответника в частта, с която исковите са уважени.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

Спорни пред въззивната инстанция са въпросите относно наличието на облигационно отношение между страните, както и дали ищецът „Топлофикация София” ЕАД е предоставил топлинна енергия с цена в размер на присъдената сума.

Съгласно нотариален акт № 64/03.06.1996 г. по н.д. № 11144/2016 г., в полза на И.А.Х. е учредено право на строеж на ап. 11, намиращ се в гр. София, ул. ****. Няма спор по делото, че правото на строеж е реализирано, от което следва, че И.А.Х. е станала собственик на построенния имот. Съгласно справка от НБДН, последната е починала на 29.05.2015 г., т.е. в хода на процеса, и е наследена от А. П. Х., който е неин син.

Отношенията между доставчика и потребителя на топлинна енергия за исковия период се уреждат от Закона за енергетиката. В него е предвидено, че, за да бъде обвързано едно лице от договор за продажба на топлинна енергия с топлопреносното предприятие при публично известни общи условия, следва да бъде установено, че същото има качеството на потребител на топлинна енергия за битови нужди. На основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Съгласно чл. 153, ал. 6 ЗЕ клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Следователно, за да бъде определено едно лице като потребител на топлинна енергия за битови нужди съгласно цитираната законова норма, е достатъчно да бъде установено по делото, че същото е собственик или носител на вещно право на ползване върху имот, който е присъединен към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Не е нужно за периода той реално да е ползвал и обитавал имота. Ирелевантно е и обстоятелството на чие име фактически се е водила партидата при ищеца за посочения имот или че е прекратено топлоподаването към отоплителните тела в имота. В закона не е предвидено изискване за сключване на договора в писмена форма. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното

предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от предприятието и одобрени от КЕВР, които влизат в сила в 30 – дневен срок от публикуването им, без да е необходимо писменото им приемане от потребителите. В чл. 150, ал. 3 ЗЕ е предвидено, че потребителите имат право да предложат и специални условия, които, приети от предприятието, се отразяват в писмени допълнителни споразумения. Няма данни от страна на потребителя да са предприемани действия по искане на специални условия, при които да се счита сключен договорът с топлопреносното предприятие, поради което и предвид липсата на изискване за писмено изразено съгласие за сключването му, следва да се приеме, че страните по спора са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия при действащите публично известни общи условия. От заключението по назначената съдебно – техническа експертиза се установява, че сградата, в която се намира недвижимият имот, е топлоснабдена, съответно - в нея е въведена система за дялово разпределение. Следователно, имотът се намира в сграда, в която ищецът извършва продажба на топлинна енергия за битови нужди, поради което и по силата на действащата нормативна уредба - чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, собственикът на имота има качеството на потребител на доставената топлинна енергия. Поради изложеното, съдът приема, че между ищеца и праводателя на ответника са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в тях права и задължения на страните, съгласно общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД, както и Закон за енергетиката, като ищецът е имал задължение да доставя топлинна услуга в имота, а праводателят на ответника – да заплаща цената ѝ.

За посоченото задължение на основание чл. 60, ал. 1 ЗН отговаря ответникът, в качеството на единствен наследник на потребителя на топлинни услуги.

Следва да се установи дали ищецът е изпълнил задължението си да достави реално на ответника топлинни услуги за процесния период с цена, възлизаща на претендираната стойност. От заключението на вещното лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза, което се възприема изцяло и от настоящия съдебен състав като обективно и компетентно дадено, се установява, че стойността на реално доставената топлинна енергия в имота за процесния период възлиза на сумата в размер на 1177,67 лв., в какъвто размер е уважена претенцията за заплащане на цена на топлинна енергия. В заключението е посочено и какво е количеството на потребената енергия за отделните периоди и по компоненти, като начислените суми са съгласно действащата през исковия период нормативна уредба в областта на енергетиката.

Във връзка с изложеното се налага извод, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно в обжалвана част, поради което следва да бъде потвърдено.

В решението е допусната очевидна фактическа грешка при посочване на началния момент, от който се дължи вземането за главница, като вместо м.01.2012 г. е посочено 01.12.2012 г., която следва да бъде отстранена от районния съд служебно по реда на чл. 247 ГПК.

По частната жалба:

Частната жалба е срещу определение № 34512/02.10.2023 г. по гр.д. № 54998/2022 г. по описа на СРС, 39 състав, с което е отхвърлена молба на А. П. Х. за изменение на решението в частта, касаеща разноските.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв., което е намалено от районния съд на 605,73 лв., предвид уваженото възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК, като съдът е присъдил в полза на ответника сумата в размер на 334,98 лв. съобразно отхвърлената част от исковете.

Въззивният съд споделя изводите на районния съд относно размера на дължимите разноски за адвокатско възнаграждение в полза на ответника. Делото не представлява фактическа и правна сложност, решено е в едно заседание, поради което всяко адвокатско възнаграждение, което е над минималното по НМРАВ, би било прекомерно. Ето защо, ответникът има право на разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер, съгласно НМРАВ, което е 605,73 лв. Същото следва да бъде определено върху общата цена на исковете, а не за всеки иск, както правилно е посочил районният съд.

Ето защо, обжалваното определение е правилно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора само въззиваемото дружество има право на разноски, като в негова полза следва да бъде присъдена сумата в размер на 100 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11774/05.07.2023 г. по гр.д. № 54998/2022 г. по описа на СРС, 39 състав, в частта, с която на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД е признато за установено, че А. П. Х. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумите, както следва: 1177.67 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.01.2012 г. до 30.04.2014 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ул. ****, аб. № 384137,

ведно със законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия размер на 144,02 лв. за периода от 29.02.2012 г. до 16.10.2014 г., както и сумата от 44,88 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2012 г. до 30.04.2014 г., ведно със законна лихва от 29.10.2014 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр.д. № 58727/2014 г. по описа на СРС, 39 състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 34512/02.10.2023 г. по гр.д. № 54998/2022 г. по описа на СРС, 39 състав.

ОСЪЖДА А. П. Х., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 100 лв., представляваща разноси по производството пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач – „Нелбо инженеринг“ ЕООД, на страната на ответника по въззивната жалба – „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____